

دیروز آن هفته نامه، امروز آن روزنامه، هر روز فلانی در فیس بوک و اینستاگرام... باور کردنی نیست در ایران با این قدمت فرهنگی، هنرمندان در زمره گروههایی هستند که در معرض بیشترین اهانت ها و توهین ها قرار می گیرند.

نخبه کشی در هنر

*حسین هاشم پور

دیروز آن هفته نامه، امروز آن روزنامه، هر روز فلانی در فیس بوک و اینستاگرام... باور کردنی نیست در ایران با این قدمت فرهنگی، هنرمندان در زمره گروههایی هستند که در معرض بیشترین اهانت ها و توهین ها قرار می گیرند.

این در حالی ست که مردم و افکار عمومی همیشه پشتیبان بزرگ جامعه فرهنگ و هنر هستند و شاید همین اقبال بزرگ است که طیفی را وا می دارد با پرونده سازی، ابهام افکنی و بی اخلاقی به بنیان های این رابطه عمیق آسیب رساند.

یک-

پرسش اینجاست که چرا وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و یا حتی مدعی العموم برای حمایت از هنرمندان و پاسداری از ساحت اخلاق در جامعه، از توهین کنندگان شکایت نمی کند؟

چرا باید بیضایی، آغداشلو، زنده یاد کیارستمی و نام های پرآوازه دیگر که در قلب این مردم جای دارند بنا بر اتهاماتی که در هیچ دادگاهی به اثبات نرسیده به الفاظی رکیک دشنام بشنوند؟

به کجا رسیده ایم که آن روزنامه در نگارش نام تناولی به جای واو، سین می گذارد؟

وقتی رسانه های رسمی داخلی چنین پرده دری هایی می کنند و عقوبتی نمی بینند دیگرانی پرورش می یابند که در صفحات مجازی، بدون سند همین فضای بی اخلاقی و نفرت پراکنی را با بی حرمتی هایی دو چندان تعمیم دهند.

دو-

جالب است که توهین کنندگان خلاقیتی هم ندارند و نقشه راه شان را از روی دست یکدیگر رونویسی می کنند؛ طرح ادعاهای بدون مدرک مانند پول گرفتن، بر سفره ناپاک نشستن، دست در دست مافیا بودن... با دز بالایی از هتاک و فحاشی؛

حال آنکه اطلاعاتی که این توهین کنندگان در رسانه های چاپی و اینترنتی با تکنیک های نخ نموده خبری پشت هم ردیف می کنند حکایت از مافیایی واقعی دارد که قلب روشنفکری ایران را نشانه رفته است.

سه-

ماموریت توهین کنندگان روشن است: "نخبه کشی"، به معنای خالی کردن جامعه از بزرگان اندیشه و فکر و سوق دادن مردم به یاس و ناامیدی؛ همان نسخه قدیمی که وقتی می خواهی جامعه ای را به زانو درآوری شامل هایش را بشکن.

از این روست که هر قدر آن هنرمند یا مدیر هنری برای توسعه هنر ایران تلاش بیشتری کرده بیشتر و بیشتر در معرض اتهام های بزرگ و بزرگ تر قرار می گیرد. نگاهی به فهرستگان چهره هایی که هدف اصلی توهین کنندگان هستند خود گویای واقعیت است و مشت آنها را پیش روی مخاطب باز می کند.

چهار-

انتظار این است که خود هنرمندان هم برای پیشگیری از گسترش چنین رفتارهایی از توهین کنندگان شکایت کنند، و البته این چیزی از مسئولیت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و حتی مدعی العموم کم نمی کند، نباید با سکوت و نجابت به خرج دادن، اجازه داد تهمت زدن و فحاشی کردن به امری عادی و نهادینه شده در جامعه ایرانی بدل شود.

روزنامه شرق